

[Haunstrup Clemmensen.]

ordførers side givet udtryk for — hvad jeg også kan tilslutte mig — at der utvivlsomt i hele det danske folketing er bred enighed om, at det nordjyske center helt selvfølgelig skal placeres i Ålborg. Derimod er der desværre ikke en tilsvarende enighed om, hvor det syd- og sønderjyske center skal ligge, om det skal være i Haderslevområdet eller i Esbjergområdet; også her er der forskellige synspunkter i de enkelte grupper, selv om enhver her i tinget vist ved, hvad et betydeligt flertal i det konservative folkeparti årene igennem har arbejdet for. Men vi kan for vort vedkommende også tiltræde, at der ikke nu træffes beslutning herom, men at man i arbejdet fremover må foretage en meget saglig og grundig vurdering af, hvilken af disse placeringsmuligheder der skal blive den endelige.

Må jeg dernæst sige, at ministeren i sit forslag beder om at få bemyndigelse til disse universitets- og centerudbygninger at kunne foretage ekspropriationer. Det finder vi naturligt og velbegrundet allerede under henvisning til, at man også til folkeskoler og gymnasier har en sådan bemyndigelse.

Må jeg endelig til sidst sige, at det jo netop er kæmpeinvesteringer, der her er tale om og bør være tale om, nødvendigvis er tale om. Derfor er det så aldeles afgørende for alle grupper af befolkningen og måske ikke mindst for den del af befolkningen, der, skønt de skal betale til disse institutioner og undervisningscentre, ikke selv har fået del i deres undervisning og forskning, at disse kæmpeinvesteringer udnyttes tilstrækkelig effektivt, og i den forbindelse kan jeg ikke afstå fra netop i disse uger og dage, har man vel lov til at sige, at understrege, at autoritære metoder ikke er velegnede på nogen områder i det moderne samfund, heller ikke inden for undervisningssektoren. Derfor må det være afgørende, når disse kæmpebevillinger skal igennem det danske folketing, at man advarer både mod rester af professorenevælde på en række områder, men også mod autoritære og uacceptable metoder, som visse afgrænsede studentegrupper anvender. Skal det danske folketing i bred enighed skaffe bevillinger af den størrelsesorden, der her er tale om, må disse bevillinger udnyttes til arbejde på en effektiv måde, og det er min

overbevisning, at det er det store flertal, både af befolkningen og af dem, der er under undervisning, og som underviser, der er enig i dette synspunkt.

Per Møller: Dette forslag indvarsler en omfattende og perspektivfyldt udvidelse af rammerne for den højere uddannelse herhjemme. Når man sideløbende med forslaget fremsættelse og behandling hører påstande fra visse studenterkredse om, at dette folketing og den nuværende regering er ungdomsfjendsk, og at Danmark er ved at blive et u-land i uddannelsesmæssig henseende, så må det være berettiget at pege på, at der består et skærende og skræmmende modsætningsforhold mellem kendsgerningerne og anklagerne.

Der ofres i disse år hundreder og atter hundreder af millioner kroner på at udvide og forbedre de uddannelses tilbud, man giver ungdommen. Samtidig ofres der vældige beløb på at give de uddannelsessøgende trygge kår. Man har her et dobbelt sigte. For det første stræber man efter at sætte de unge i stand til at samle alle kræfter om selve uddannelsen, således at hæmmende erhvervsarbejde kan skæres ned til et minimum, og for det andet arbejder man på at demokratisere uddannelsen, så kun evner og flid, men ikke social og økonomisk baggrund er bestemmende for uddannelsen. Hele den målsætning, der her aftegner sig, er klar, og den samler bred politisk enighed i folketinget. Her er ingen bedre eller ringere end andre.

Alligevel er der visse studenterkredse, der driver partipolitisk agitation på spørgsmålet, måske fordi de tror, at regeringen kan skræmmes til at gøre indrømmelser, måske fordi de ønsker at fremme bestemte partiinteresser, eller måske fordi de vil avle utilfredshed blandt studenterne med det sigte at fremkalde en dybtgående omformning af hele samfundet. Hvad end motiverne er, vil det være rimeligt at minde om, at ingen samfundsgruppe er i stand til i en håndvending at få opfyldt alle sine berettigede krav. Det kan de uddannelsessøgende heller ikke. Men det danske samfund bringer i disse år store ofre for at skabe en tidsvarende ramme om uddannelsen og for at give de studerende bedre kår. Det øvrige samfund forventer ikke nogen særlig tak-